

Má panenská jízda

Přede mnou se konečně tyčí George Washington Bridge v New Yorku. Ještě zastavit u boots. To jsou takové budky, u kterých musíte zaplatit za použití, v tomto případě mostu. Pokud se pamatuji, bylo to asi šest dolarů. Konečně přejíždím most, blíží se můj exit, ale ouha, není to Broadway. No dobře, třeba se spletli a bude to další. Nebyl. Tak ještě jeden, pak ještě jeden, pak už je těch „ještějedenů“ nepočítaně, už málem vidím konec města a pořád není Broadway. Každý přece ví, že Broadway je v centru, a já začínám tušit chybu, že jsem ji neminul, to jediné vím jistě. Tak co se to tady děje?

Vybral jsem si přehledný exit z dálnice, kde jsem viděl, že se budu moci otočit a jet zpátky, zastavil jsem a honem začal studovat mapu. Samozřejmě, že je Broadway hned za mostem a přejel jsem to, asi se to tam jmenuje jinak. Mnohem později jsem přišel na to, že správný exit je na 178. ulici a z ní musím zabočit doprava na tu blbou Broadway. Každému Newyorčanovi je to jasné. To je potíž s „directions“ (návody, instrukcemi) od místních, vždycky popisují cestu, jako kdyby mluvili s někým, kdo to tam zná. Teď jsem ale hodně daleko na východ od mého cíle, pro nové informace radši telefonovat nebudu, kdo ví, kam by mě teď poslali. Našel jsem si v mapě, že musím jet zpátky a těsně před mostem sjet z dálnice na exitu Amsterdam Street, jet doleva, pak doprava po té 178., doleva na Broadway a už jsem tam.

Jak řekli, tak i udělali. Správný exit jsem našel snadno, i když jsem se třásl jak vzácný pes. Ale je tady malý problém, v mapě nebylo, že 178. ulice je jednosměrná. Pojedu teda doprava příští ulicí, co má být. Už si nepamatuji, jak se to tam všechno semlelo, motal jsem se v jakýchsi ulicích a uličkách, až jsem nakonec málem nevěděl, kde jsem. To „málem“ pramení z jediné jistoty, kterou jsem měl, že jsem v New Yorku. Pak jsem uviděl zaparkované policajty, seděli vevnitř a bavili se. Zastavil jsem a letěl k mým zachráncům a spasitelům. „Prosím vás, kde je tady Broadway“. Koukali na mě jako na opilce, který netrefí domů a nechtěli se se mnou vůbec bavit. Ukecal jsem je nakonec natolik, že mi řekli, abych jel za nimi. Vyrázili vpřed, vlastně vzad, museli se nejdříve otočit. Já přeběhl ulici, aby mi neujeli, vlítnul jsem do kabiny jako netopýr do tunelu

a za nimi. Byl to kousek, jeden blok dopředu, vlevo a nahoře na kopečku už vidím semaforey a ceduli Broadway. Je vyhráno, už nejsem ztracený.

Jenže, nic na světě není jednoduché, ani tohle nebylo. Ten kopeček byl kapku hodně moc do kopce, spíš tak jako na střechu krkonošské chalupy. Na sedadle jsem ležel jak v Apollu, ale přede mnou byla Broadway. Pak na semaforu padla červená a já, slušně vychován, jsem zastavil a to byla chyba. Měl jsem za sebou plně naložený trailer a žádnou zkušenost. Dnes už vím, že jsem zastavit neměl, protože když jsem se chtěl na zelenou rozjet, truck se vzepjal, pak něco křuplo, já uslyšel zvuk, jako když se koulí roura po dláždění a auták se rozjel dozadu. Zabrzdil jsem, vylezl ven, kouknu pod něj a hele, támhle u zadních kol leží ta „roura“. Byl to můj kardan. Pro technicky neznalé vysvětlení: je to hřídel

nebo osa, která spojuje převodovku se zadními koly (odborníci prominou, vysvětlení je pro laiky) a jak se točí, přenáší sílu motoru na kola. Tak teď už to jet nemohlo.

V tu chvíli u mě zastavili další policajti, že tam nemohu parkovat a abych koukal vypadnout. Já na to, že nic jiného si nepřeji, ale nejde to, a ať mi zavolají odtahovou službu. To je v Kalifornii běžné, oni jsou tam mimo jiné od toho, aby silnice byly průjezdné a postarat se o odstranění překážky je v jejich pracovní náplni. Oni to mají vlastně na starosti všude, snad mimo tohoto města. A to že prý ne, že to je můj problém a abych se ztratil. Já zas, že to nejde a že když nemám kardan, nemohu jet a když mi tu pokutu dají, že to stejně nepojede. Zkusili to tedy jinak. Že když nemůžu dopředu, dozadu z kopce to pojede samo. Nejsem sebevrah, nezkusil jsem to. Naštěstí, na rohu byl dispečer místních městských autobusů, nesmírně hodný člověk, rodiče byli Češi a on byl celý blažený, že mi může pomoci. Byla tam telefonní budka, chvíli hledal v seznamu, pak někam zatelefonoval a nakonec mi rozechvělým hlasem řekl, že ať si sednu do trucku, že pro mě přijedou. Děkoval jsem mu jako zachránce mého života, já to ostatně tak i cítil. Řekl mi, že mu už skončila služba a pojede domů, ale dal mi papírek s telefonním číslem na servis, co pro mě má přijet a abych jim čas od času zavolal. No, co jsem měl dělat. Když se to stalo, byly čtyři hodiny odpoledne, mezitím se setmělo a čas pomalu ubíhal. Kouřil jsem a sledoval hodinky, provoz ve městě a provoz kurev na rohu.

Tak tedy čekám. Je pozdě večer, já sedím za volantem, kouřím, sleduju provoz ve městě a vy víte co, a taky mám strach. Přece jen ta všechna newyorská varování, možná to přeháněli, ale přece jenom. Za mnou zastavilo auto, ale nic na světě mě nepřiměje, abych se šel podívat, co se tam děje. Čert vem tu pitomou zeleninu, že jsem sem lezl. Už odpoledne jsem z budky zavolal do skladu a informoval je, že nepřijedu, protože to nejde. Oni, že to nevdá, hlavně ať nechám jet chlazení, všechno bude v pořádku. Čekám. Už je po půlnoci, každé dvě hodiny volám servis, oni říkají zamkni se v trucku a čekej. Čekám. V půl druhé se objeví můj zachránce. Zastavil v křižovatce, vytáhl lano a ze všeho nejdřív mě vytáhl z toho kopce na rovinu do křižovatky. Přitom na tři čtvrtě hodiny úplně zablokoval dopravu a bylo mu to fuk. Já vůl musel zastavit na červenou!! Poručil mi sedět v kabině a ani nedutat a já mu rád vyhověl. Najel pak těsně přede mě, zaháknul

lano za přední osu, nadzvedl vůz, uvázal můj přední nárazník k mohutné traverze na jeho autě a vyjeli jsme. Já seděl v mé kabině, houpal se jak na houpačce a zapisoval si do notýsku, kudy jedeme. Byl to ten nejlepší nápad, jaký jsem toho roku měl. Stál sem na rohu 170. ulice a Broadwaye a nemínil jsem tuto anabázi hledání absolutovat znovu.

Jeli jsme dlouho, viděl jsem ulice, kde mi šel mráz po zádech, ohně v sudech a u nich podivné lidi, v oknech domů ani světélko, nad námi most dálnice nebo vlaku, ono je to nakonec jedno. Vyjeli jsme odtamtud a najeli na mou starou známou dálnici. Kus po ní a pak kus po ulici, zastavili jsme v druhém pruhu, u chodníku není místo. Řidič mi řekl, ať si s tím nedělám starosti a jdu spát, bát že se nemusím, ale dveře ať mám zamčené. Ráno jsem zjistil, že stojím na poměrně živé hlavní ulici, vysloveně blokuju provoz a nikomu to nevdá. Řidiči aut uskrípnutých u chodníku za mnou jeli po chodníku na nejbližší roh. Přes ulici byl servis a tam mi řekli, že můj kardan má atypické rozměry a že ho nechali někde na zakázku vyrobit. Pozdě odpoledne při můj tahač spravený, zaplatil jsem pomocí Comcheck, o tom už jsem se zmiňoval, a přišel čas nového útoku na Manhattan.

Znovu po dálnici na západ, znovu Amsterdam, ale to už jsem věděl, nechal jsem si to podrobně vysvětlit, kudy na Broadway. Našel jsem ji snadno, ale: Co mi dosud nikdo neřekl a já netušil, bylo, že v systému newyorských přísně pravoúhlých ulic je Broadway výjimka, protože vede šikmo. To by moc nevdalo, pokud ovšem nechcete udělat to, co jsem měl v úmyslu já, totiž jet rovně. Vždy, když Broadway kříží jinou ulici sever - jih, je ve středu toho X parčík a hlavně ozdobný plot, rovně tedy jet nelze. Musel jsem lehce doprava, příští ulici doleva a zase doprava na Broadway. Určitě existuje jiný způsob, jednodušší a rychlejší, ale netroufl jsem si to zkoumat. Newyorské křižovatky jsou další věc, kterou jsem se teprve musel naučit. To, že na semaforu je červená, nevyvede chodce z rovnováhy, maširují dál. Čekám. Pak mám červenou, oni přecházejí, pak mám zelenou a proud se nezastavil. Koukám, jak to dělají ti vedle mne, jak je to jednoduché. Pomalu se rozjedou a lidi ucuknou. Zkusil jsem to taky a oni ucukli. Jen jednou jsem musel zase dupnout na brzdy, to když jsem zahléd, jak těsně před mým oknem se pohybuje kulich. Zbytek toho černocha na kole nebyl vidět, neucukl, měl silnější vůli než já.

Konečně je tu moje Grand Street, samozřejmě je jednosměrná a samozřejmě jsem v protisměru. V tu dobu už jsem tak otrlý, že klidně jedu dál, na dalším rohu doprava a jsem uprostřed davu aut jedoucích do Holand tunelu. Ústí vidím před sebou, i s výstražnými značkami, že tunel je jen

12 stop a 6 palců vysoký (381 cm), přesně o stopu míň (30 cm), než jsem já. Prodral jsem se nějak ke kraji, odbočil doprava a pak ještě jednou, konečně jsem v Grand Street a utrpení stále není u konce. Ve vjezdu do dvora, do kterého potřebuju zacouvat, je požární hydrant. Ne uprostřed, u kraje, ale přesto tak nešikovně, že nemám šanci. Nechal jsem tam

truck stát a šel se zeptat dovnitř, jak to dělají jiní. Dostal jsem dobrou radu: Mám přijet z protisměru, pak to jde. Byl jsem rozhodnutý to udělat, ale mnohem později. Byla doba odpolední špičky, ulice plné lidí jedoucích z práce, musím počkat, ale někde úplně jinde, blokuji ulici. Najednou se stal zázrak, od chodníku odjelo zaparkované auto, přesně proti díře ve zdi do „mého“ dvora. Rozhodnutí bylo dílem okamžiku. Na protější straně ulice je tiskárna, také se dvorem. Vjel jsem tam a nacouval jsem přes ulici, skrz tu díru ve zdi, do mých vytoužených míst. Vykládání bylo jako vždycky, spousta dřiny, ale protože tohle byl opravdu malý podnik, nebyl tam ani nikdo, koho bych na to najal. Naštěstí mi pomáhal jeden z místních pracovníků.

Bylo devět hodin, půlnoc v Kalifornii, když jsem byl konečně vyložený. Zavolal jsem do podniku, co mám dělat dál. Šéf mi začal starostlivě vysvětlovat, že New York není místo, kde by měl člověk zůstat, pokud nemusí, a že by bylo nejlepší, kdybych odtamtud odjel. Jak rád jsem ho poslechnul. Vyřídil jsem se ze dvora, protisměrem, první ulicí doprava a rovně a rovně na stosedmdesátou, kde jsem den předtím čekal na pomoc. Měl jsem noční zápisky s návodem, jak se odtud dostat, projel jsem znovu těmi strašlivými místy a bylo mi to jedno. Jen pryč odtud. Přešel jsem znova Washingtonův most do New Jersey, kde je na křižení dálnice I-95 a I-80 velká rest area, plná tahačů. Chvilí jsem se tam motal, ale nakonec jsem našel cosi jako místo k zaparkování. Honem do postele a spát a spát.

Pokračování příště

